

„Lasați copiii și nu-i opriți să vină la Mine” (Matei 19, 14)

TINERETUL ORTODOX AZI

Supliment al Revistei Gând și Slovă Ortodoxe
pentru tineri, copii ... și părinții lor

... *de vedere*

In umbra Crucii

„Armă asupra diavolului crucea Ta o
ai dat nouă”

Rădău - treisă

pag. 3

O rugăciune pentru copii

*Alcătuită de episcopul
Nicolae Velimirovici*

pag. 15

Copilul în mijlocul ispitelor

Ieromonah Serafim Rose

Foto: S. Aroneț

Oricine va privi contemporaneitatea noastră din perspectiva unei vieți normale, pe care au dus-o oamenii în vremurile dinainte, nu poate să nu rămână mirat de cât de departe de normă a devenit viața acum. Noțiuni ca autoritate și ascultare, bunăcuviință și amabilitate, comportare în societate și în viața particulară - toate s-au schimbat brusc, s-au întors cu capul în jos. Această viață nenormală poate fi caracterizată ca stricată, alintată.

pag. 12

Cuprins

Alte efecte ale televiziunii asupra minții umane

Radu Herjeu / pag. 4

Preoția și suferința omenească

Al cincilea cuvânt către tineri

+ Pr. Gheorghe Calciu / pag. 5

Închină-te copile!

Poezie, de Sofia Timofte / pag. 8

POTTER ÎNDRĂCIREA (V)

Elemente de alchimie în Harry Potter

/ pag. 10

Binele fără Dumnezeu

Teme(ri)

Vera Liubovici / pag. 14

Îți place Suplimentul *Tineretul Ortodox azi* ?

NU ?

Atunci hai să-l scriem împreună !

Trimite propunerile tale la e-mail: tdaronet@yahoo.com

și vom face un supliment așa cum îți place ție !

Doamne Ajută !

In umbra Crucii

Vera Liubovici

„Armă asupra diavolului crucea Ta o ai dat nouă”

În anul 1910 un tânăr de 18 ani a fost acuzat de crimă. Deși vinovăția acestuia era evidentă, i s-a dat formal un avocat în scopul apărării. Iată un extras din pleoaria acestuia:

„Domnilor, însărcinarea ce am primit-o este foarte ușoară. Acuzatul își recunoaște vina, prin urmare este puțin de apărat la dânsul. Totuși, mă simt chemat să spun câteva cuvinte. Înaintea mea și a judecătorilor văd pusă Crucea; se află aici în sala în care acuzatul va fi condamnat. Îmi pun însă întrebarea: de ce nu se găsește Sfânta Cruce și în școli, în fiecare sală de învățământ, oriunde se află și învață copii. De ce condamnatul vede Crucea abia astăzi, aici, în sala de judecată, când este prea târziu? Dacă i s-ar fi arătat încă de pe băncile școlii, sunt sigur că astăzi acest tânăr nu ar mai fi aici în postura de criminal.

Domnilor, dumneavoastră sunteți adevărații vinovați! Pe voi vă acuz! Prin dumneavoastră se seamănă în popor necredința. Condamnați pe clientul meu, căci aceasta este meseria dumneavoastră. Eu însă vă acuz pe voi, căci aceasta este datoria mea!”

Astăzi, recunoaștem toți, criminalitatea a *întinerit*, în sensul că vârsta celor ce comit crime a tot coborât, chiar spre 12 ani. Cunoaștem și faptul că desenele animate îi inspiră în săvârșirea acestor monstruoziități, în aceeași măsură în care o fac și cărțile de felul „Harry Potter”. Pentru copiii noștri, care nu pot încă distinge ce e imaginație și ce e realitate, ce e bine și ce e rău, a-i lăsa pradă unor asemenea influențe e totuna cu a aproba modelele comportamentale propuse de micul ecran, ori de literatura pentru copii (nu în totalitatea ei pentru că sunt și cărți foarte bune și folositoare sufletului - n. red.). Suntem nemulțumiți de copii și tineri când aceștia sunt derutați de aceste *idealuri* de personalitate prezentate. Și e atât de simplu când Hristos ne oferă cu smerenie un model de trai; „Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima”.

Ne dorim să fie fericiți copiii noștri, aici pe pământ, dar și în cealaltă viață. Cu adevărat fericiți nu ca Gigi Becali, Madonna sau Michael Jackson...

Să-L lăsăm pe Hristos înaintea ochilor pruncilor noștri, să ducem Crucea în sala de curs, la grădiniță.

Și spre noi arată degetul avocatului de la 1910...

Alte efecte ale televiziunii asupra minții umane

Emoțiile provocate

Televiziunea are un impact din ce în ce mai mare asupra vieții noastre sentimentale, asupra emoțiilor și trăirilor noastre. Stăm în fotolii, la căldură și ne înduioșăm de soarta unui copil care doarme sub poduri. Schimbăm canalul și rădem amuzați de strâmbăturile nu știu cărui actor. În general, emoțiile pe care ni le nasc programele de televiziune sunt fără substanță pentru că nu provoacă o modificare a atitudinii sau a comportamentului nostru, nu ne determină să facem ceva, altceva decât să continuăm să urmărim înduioșați, succesivitatea de imagini. S-ar putea spune că și cartea are același efect. Atunci când citește o carte fără poze, copilul își imaginează lucrurile pe care le citește, reconstruiește mental universul descris. Astfel, el ia parte activă la acțiune și este implicat direct emoțional în ea. Are timp să mediteze asupra implicațiilor desfășurării ei sau asupra caracteristicilor unor personaje. În schimb, televiziunea îți oferă și varianta vizuală a universului descris, singurul lucru care-i mai rămâne unui copil de făcut, fiind reportarea la acea realitate prezentată. Cu alte cuvinte, televiziunea nu-i dă timp omului să gândească în profunzime ceea ce vede, inhibându-i de cele mai multe ori pornirile care ar decurge normal dintr-o emoție trăită ca parte activă.

Un alt dezavantaj este acela că, după ce ai văzut filmul cu Albă ca Zăpada, este imposibil să îți proiectezi mental astfel decât era prezentată în film. Cu alte cuvinte, imaginația copiilor nu este stimulată, creierul lor primind modele gata construite, pe care urmează să le aplice de fiecare dată când se află în fața unei situații sau persoane asemănătoare. Neocortexul (cel care creează imagini) nu este folosit la capacitatea lui maximă. Tendința de a lucra cu șabloane este stimulată de această înlocuire a efortului de a-ți imagina lucrurile cu prezentarea lor într-o formă deja finită. Crearea imaginilor nu este doar distractivă ci stă la baza vi-

sării și gândurilor înalte (idealuri). Visăm, ne gândim și imaginăm diferite variante ale viitorului prin intermediul imaginilor. Excesul privirii la televizor duce la uniformizarea viziunilor asupra viitorului, concretizate toate prin imagini șablon, preluate de la televizor. De câte ori n-ați auzit un copil spunând: Când o să fiu mare, o să-mi fac o casă ca cea din filmul cutare? Sau: Când o să fiu mare, o să mă fac doctor și să lucrez într-un spital ca cel din serialul X. Faptul că sunt mulți părinți care și-au botezat copiii după personajele din seriale este mult mai puțin grav decât faptul că acei copii se visează personaje principale ale unei vieți care să imite filmul.

Există o altă mare deficiență în raporturile noastre cu oamenii de pe ecran. Ne este imposibil să-i simțim. Oamenii pun mare preț pe capacitatea lor de a-i simți pe ceilalți, de a intui dacă mint, dacă sunt fericiți, dacă sunt triști. A-l privi pe celălalt în ochi este o metodă sigură de a simți dacă e sincer sau nu cu tine. Înlocuirea acestui contact direct cu interacțiunea ireală dintre telespectator și personajele care interpretează un rol sau își modifică comportamentul din cauza camerei de luat vederi în fața căreia trebuie să vorbească, ne face să renunțăm și în viața de zi cu zi la aceste capacități umane și să ne bazăm din ce în ce mai mult pe aparențe și nu pe ceea ce putem descoperi ca fiind adevărat simțind și gândind acțiunile celuilalt.

Radu Herjeu

Preoția și suferința omenească

*Al cincilea cuvânt către tineri*¹

+ Pr. Gheorghe Calciu

„Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec”

(Evrei 5, 6)

Poate că te-ai întregat, tânărul meu prieten, de ce tocmai eu m-am adresat ție și în numele cui îți vorbesc - ce drept am la acest cuvânt care te tulbură și te obligă la întrebări neliniștitoare? De ce am venit să-ți confirm spaimele tale neînțelese și să-ți deschid niște perspective atât de noi și de neașteptate încât să-ți strice fragilul tău echilibru de apărare? Poate că, descoperindu-ți puritatea și inocența pe care nu ți le cunoșteai, te-am făcut mai vulnerabil la răutatea lumii. Te-am făcut mai deschis pentru suferință și este firesc să te întregi care este rostul ei. Are ea o finalitate, sau este doar o întâmplare oarbă, un destin trasat de stele, un ocean nesfârșit în care să înoți fără nădejdea de a ajunge la vreun țărm?

Îți vorbesc în numele lui Hristos și al Bisericii Lui. În numele preoției la care Iisus m-a chemat. Fiindcă nimic din ceea ce se petrece în lumea aceasta nu este un joc al întâmplării inconștiente și arbitrar, ci toate pornesc de la o cauză și tind spre o finalitate care se află în afara lumii. Cauza este Dumnezeu și finalitatea este tot Dumnezeu; el este începutul și sfârșitul, Alfa și Omega (*Apocalipsa 1, 8; 22, 13*).

Dar care este tabloul acestei lumi? Ce certitudine ne oferă ea, ce fericire ne poate aștepta la cotiturile necunoscute ale vieții, ce mângâiere sau nenorocire?

Nu voi începe nici cu viața, nici cu moartea, nici cu începutul, nici cu sfârșitul, ci cu datul, cu ceea ce se întâmplă cu noi în fiecare zi.

Te-ai întregat, tinere, care este rostul tău în lume și dacă totul se reduce la ea? Dacă ne-am născut să fim robii materiei, ba încă

printr-o justificare filosofică, atunci finalitate vieții este sclavia.

Dacă libertatea noastră se reduce la necesitate sau logică, atunci libertatea noastră este sclavie.

Dacă toată cunoașterea noastră se reduce la o sterilă și niciodată împlinită înțelegere a legilor materiei, atunci cunoașterea noastră este sclavie.

Dacă iubirea noastră se reduce la lupta pentru existență, iar sacrificiul nostru la perpetuarea speciei, atunci ele nu sunt decât sclavaj.

În sfârșit, dacă toate convingerile noastre izvorăsc dintr-o doctrină impusă oficial, atunci ele nu pot fi decât sclavie.

Și în toată această înșiruire, tinere prieten, unde este locul sufletului tău?

Tu simți că dincolo de tot materialismul cu care ai fost intoxicat, dincolo de ateismul

care îți este impus cu violență ideologică, există ceva mai vast, mult mai autentic și mai aproape de tine decât tot ceea ce te-a sufocat în această baie materialistă. Spre acel ceva, ca pe o lume visată și bântuită, te împinge duhul din tine. Această lume se străvede ca un spațiu azuriu, scăldat în lumina soarelui, printre zăbrelele interdicțiilor pe care societatea ți le impune. Un limb.

Să știi, prietene, că nici o ideologie ateistă, nici o regulă materialistă, oricât de autoritar ți-ar fi impusă, nu este în stare să ridice un zid total impermeabil între tine și lumea spirituală. Sufletul nu poate fi făcut prizonier. Este o lege pe care materialistii o ignoră, spre pierzania lor. În plan spiritual nu există prizonierat fără speranță.

Învățătorii tăi îți vorbesc despre ateism și merg în taină la biserică! Iată o fisură prin care lumina de aur a spațiului spiritual ajunge până la tine.

Conducătorii tăi ideologici tună și fulgeră împotriva religiei, proferând imprecățiile cele mai teribile, dar la vreme de nenorocire își fac cruci repezi, cerând ajutor de la Dumnezeu! Ca în vremea cutremurului din 4 martie [1977]. Iată încă o fisură prin care sufletul tău evadează din carcera sufocantă pe care ideologia oficială ți-a construit-o cu atâta sârg.

La ședințele de ateism, vorbitorii, obligați să ia cuvântul, îi blamează pe cei care cred sau care au fost prinși săvârșind *crima* de a merge la biserică. Dar dincolo de vorbele lor mincinoase, dincolo de afirmațiile lor rostite pe un ton fals, tu sesizezi teama de a nu fi descoperiți că și ei au o credință religioasă! Minciuna, în care ei înnoată atât de lamentabil, sparge încă o dată zidul carcerii tale, lăsând să pătrundă pe acolo o dulce lumină, iar tu să te întrebi: „De unde vine această lumină nefească? Este o lumină străină de lumea noastră!”

Despre aceste lucruri ți-am vorbit în cele patru cuvinte anterioare și tot despre ele îți

voi vorbi și pe mai departe. Fiindcă sunt preot al lui Hristos. Pentru că Dumnezeu ne-a descoperit, prin iubire, această taină a lucrurilor Sale. Fiindcă Iisus mi-a poruncit să ți-o fac cunoscută și ție, ca tu să nu poți spune „Nu am știut!”. Ca să știi că poți să zbori și că zborul spiritual este cu adevărat înalt; cel al materiei este ca un zbor cu aripi frânte.

Ți-am vorbit [deschis] despre toate acestea, fiindcă Biserica lui Hristos a ieșit din catacombe. Ea strălucește orbitor pe pământul acestei țări, înalt zidită în inimile noastre. A fost dărâmată Biserica Enei, dar cine dintre noi, români și creștini, o poate uita? Se va ridica pe locul ei o cârciumă, simbol al unei concepții care socotește biserica o plagă, iar cârciuma o fericire pentru popor... Vai de arhitectul care va construi acolo, legându-și pe veci numele de agresiunea împotriva unei dovezi a geniului românesc voievodal de construcție și de credință! Vai oficialității care își va clădi gloria și autoritatea pe dărâmarea de biserici și pe zidirea de cârciumi! Vai de acea concepție care socotește că un han Agapia este mai de preț ca o mănăstire Agapia! Vai de cei care socotesc că Patriarhia Română este istorie care poate fi pusă la muzeu, neînțelegând că ea este viață vie și mereu prezentă! Nu istorie osificată, ci suflet viu. Vai lor și celor care se pleacă forței, admitând distrugerii care niciodată nu vor putea fi admise de istorie!

V-am spus toate acestea pentru că sunt preot, pentru că suntem preoți și ascultăm de porunca lui Dumnezeu, Care spune că lumina nu se ascunde sub obroc, ci ea trebuie să lumineze dinaintea tuturor (*Matei 5, 15*).

V-am spus toate acestea, tinerii mei prieteni, ca să judecați și voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de oameni mai mult decât de Dumnezeu (*Fapte 4, 19*). Și deoarece Cel ce S-a jertfit pe cruce pentru mântuirea lumii ne-a poruncit să nu ascundem adevărul cel dumnezeiesc. V-am spus toate aceste lucruri ca să înțelegeți că

prin credință spargem zidurile și rupem lanțul primejdiilor, chiar dacă „în lume necazuri vom avea” (Ioan 16, 33).

Există un război între bine și rău, între dreptate și nedreptate, între libertate și prizonieratul de idei, între puritate și corupție; și toate aceste bătălii se dau pe un singur câmp de luptă, care este inima omului. Acestei inimi îi vorbesc, eu, preotul lui Hristos, căci inima își are rațiunile ei, pe care rațiunea le ignoră, cum spune Blaise Pascal.

Ce înseamnă atunci preoția?

Ea înseamnă să fii martorul îndurerat al suferinței umane și să o iei pe umerii tăi. Să fii cel ce încălzește pe lepros la sân și dă celui mizerabil viață prin suflarea gurii lui. Să fi consolatorul tare al oricărui nefericit, chiar atunci când tu însuți te simți doborât de neputință. Să aduci o rază de lumină strălucitoare în inimile celor nenorociți, chiar atunci când ochii tăi orbi au încetat de mult să vadă lumina. Să porți pe umerii tăi muntele suferinței umane, chiar atunci când ființa ta strigă zdrobită de propria-i suferință.

Dar carnea ta se va revolta și va zice: „Este inadmisibil eroismul acesta absurd! Unde este omul acela, unde este preotul pe care mi-l descrii, să-i pun și suferința mea pe umeri?”. Și totuși el există. Din când în când se trezește în noi preotul lui Hristos, care, asemenea samarineanului milostiv, se apleacă peste cel căzut între tâlhari și, suindu-l pe asinul său îl duce din nou în Biserica lui Hristos. Și uită de sine și te consolează, omule al suferinței!

Cine, astăzi, se mai poate înduioșa de suferința ta? Cine altul, astăzi, îți mai poate spune, înduioșat de soarta ta, cuvinte de consolare? De la cine mai poți auzi, astăzi, cuvintele lui Hristos: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați...” (Matei 11, 28).

Te-am văzut, tânărul meu prieten, brutalizat de cei mai în vârstă, jignit și insultat, numai din vina de a fi tânăr. Ți-am vorbit atunci ca unui om cu slăbiciuni și dureri, ca unei ființe sensibile și fără apărare. Te-am văzut a-

tunci, spre spaima și bucuria mea, cum te-ai aplecat și mi-ai sărutat mâna, nu mie, ci preotului lui Hristos, care-ți aducea consolarea. Pentru că ai biruit moartea la care te condamnase o doctrină ateistă, pentru că ai înviat înălțându-te din ruinele materialismului prăbușit de tinerețea și credința ta, îți voi grăi acum cuvintele lui Iisus, așa cum s-au rostit ele prin gura Apostolului Neamurilor. Ele sunt absurde pentru prizonierii materiei și materialismului, pentru cei ce substituie cărciuma Bisericii și indecența suferinței. Dar pentru tine ele vor suna pline de sens spiritual și de adevăr.

„Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; dar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: « Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o ». Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia?» (1 Cor. 1, 18-20).

Unde sunt toți aceștia, prietene al meu? Nu mai este nici unul. Doar tu ai rămas aici, viu și întreg în Biserica lui Hristos; tu, popor sfânt, agonisit de Dumnezeu; tu, temelie pe care se zidește sufletul ortodox al neamului românesc; tu, singura lui salvare și dăinuire prin veacul acesta.

1 Cuvânt rostit în Biserica Radu Vodă în cea de a patra miercuri a Sfântului și Marelui Post, la 5 Aprilie 1978.

Închină-te copile!

**Când noaptea se coboar-alene
Și somnu-ți vine pe la gene,
Închină-te copil frumos
La îngerul tău luminos.**

**Tu roagă-l somnul să-ți păzească
Și vise dulci să-ți dăruiască,
Mereu să fie lângă tine,
Ca-n viață să faci numai bine.**

**Închină-te de dimineață
Ca Domnul să-ți dea ani de viață,
La Maica Sfântă te închină
Să-ți fie sufletu-o lumină.**

**Închină-te copil frumos
La Domnul Iisus Hristos,
Ce răstignit pe Cruce, sus,
Ofrandă Sfântă S-a adus.**

**Închină-te când stai la masă,
De câte ori tu pleci de-acasă,
Domnul să te călăuzească
Și de necaz să te ferească.**

**Când mergi la școală dragul meu,
Închină-te la Dumnezeu,
Să te ajute să-nveți carte
Și-n viață să ajungi departe.**

**Roagă-te Domnului, copile,
Ca la părinți să le dea zile,
La frați, bunici și surioare,
Colegi și doamna-nvățătoare.**

**Mai roagă-te c-acest pământ
Să-l ocrotească Domnul Sfânt,
Să fie multă fericire,
Peste întreaga omenire**

**P
O
E
Z
i
i**

POTTER ÎNDRĂCIREA (V)

Elemente de alchimie în Harry Potter

Rowling folosește în Harry Potter aceeași imagistică, la fel ca și în cartea de alchimie *Nunta chimică a lui Christian Rosendreutz*, scrisă în 1459. Folosindu-se de această carte obscură, cunoscută numai inițiaților în ocultism, Rowling dovedește încă o dată intențiile sale diabolice. Am menționat în dese rânduri că autoarea cărților cu Harry Potter practică satanismul, combinând scenele de magie cu ritualurile reale. Cartea *Nunta chimică a lui Christian Rosendreutz*, scrisă în 1459, a stat la baza Societății Secrete Rosicruciene. Să vedem ce părere au membrii organizației despre această carte: „*Nunta chimică a lui Christian Rosendreutz* este unul din simbolurile arhetipale ale transformării alchimiste. Acest subiect a suscitât interesul multor autori și mistici. Manly P. Hall i-a dedicat un întreg capitol în cartea sa *Învățăături secrete ale tuturor timpurilor*. „*Nunta chimică* reprezintă baza ritualurilor în inițierea rosicruciană, simbolizând unirea dintre persoana, spirit și societate”. (*Philosophical Research Society, Publications Department*).

Dar pentru a continua discuția, trebuie să precizăm ce este alchimia și ce legătură are cu satanismul. Conform *New-Age Dictionary*, alchimia reprezintă „căutarea secretelor vieții prin transformarea metalelor de baza în aur, în Vest, iar în Est prin descoperirea *Elixirului Vieții*”. În cartea intitulată *The Secret Doctrine of the Rosicrucians* scrisă în 1949 sub pseudonim, autorul dezvăluie scopul alchimiei, care este unul spiritual și nu transformarea metalelor în aur. Pentru a reliefa acest scop ascuns, autorul folosește termeni ca „alchimia mentală”, „alchimie spirituală” (*The Secret Doctrine of The Rosicrucians*, p 20). Autorul mai menționează că referințele la sulf, mercur și alte elemente chimice, din alchimie, „pot conduce o persoană spre

găsirea *Pietrei Filosofale*” [p 16] cunoscută și sub numele de *Piatra Vrajitorului*. Această descoperire este importantă deoarece a doua carte a lui Rowling este intitulată *Harry Potter și Piatra Filosofală*. În acest volum se pornește în cautarea „Pietrei Vrajitorului” din care se poate obține „Elixirul Vieții”. În capitolul XIII al celui de-al doilea volum suntem informați că profesorul Dumbledore - șef de catedră la școala de vrăjitorie Hogwart - a avut o relație de prietenie pe termen lung cu un alt vrăjitor, Nicolas Flamel, care a reușit să perfecționeze *Elixirul Vieții* prin alchimie (*Sorcerer's Stone*, p 220). Apoi mai aflăm că Flamel avea 666 ani când a băut prima dată *Elixirul*. [Ibid.] Deci Rowling leagă numele Antihristului de alchimie și de viața eternă. Dar să urmărim câteva asemănări dintre scrierile lui Rowling și cartea alchimistilor:

1 - Imaginile de pe pereți se mișcă de parcă ar fi vii.

În toate cărțile cu Harry Potter, imaginile din tablourile atârinate pe pereți se mișcă de parcă ar fi vii. „Era prea somnoros să mai fie mirat că oamenii din tablourile de pe coridor șopteau și făceau semne în urma lor...” (*The Sorcery Stone*, p 128). „În castel era liniște... treceau pe lângă portrete sușoșitoare și armuri care scârțâiau...” (*The Chamber of Secrets*, p 83). Mai mult, fiecare casă a fraternității nu avea decât o ușă, păzită de două tablouri vorbitoare, iar cel care intra, rostea parola celor din imagini. (*The Sorcerer's Stone*, p 161) „...în cele din urmă au ajuns la un pasaj unde intrarea spre Griffindor Tower era ascunsă în spatele unei picturi în ulei a unei femei grase, într-o rochie de mătase. 'Parola' spuse ea, în timp ce ei se apropiau. 'Hmm...' spuse Harry”. Scena continuă cu venirea lui Hermione care, rostind parola, a făcut ca „tabloul să se deschidă larg” (*Chambers of Secrets*, p 83-84). Cine și-ar fi putut închipui ca aceste scene ale fantasticului,

amuzante și inofensive la prima vedere, își au rădăcinile înfipte adânc în satanism?

În cartea *Nunta chimică...*, personajul principal, Christian Rosendreutz se află în castelul regelui „Sferei Celeste”, castel numit „Casa Soarelui”. Dar Christian nu știe adevăratul motiv pentru care se află aici, acela de a asista la reîncarnarea a 6 regi împreună cu soțiile lor, prin procedeul alchimic. Și în timp ce Christian se plimba în interiorul castelului, observă ceva ciudat: „... pe pereți erau niște tablouri minunate care se mișcau de parcă ar fi avut viață...” [p 29]. Iată de unde a preluat Rowling ideea aceasta: dintr-o carte veche de 500 de ani, citită numai de inițiații societăților oculte, ascunsă celorlalți.

2 - Bestia fabuloasă din volumul „Prizonier în Azkaban”

În cel de-al treilea volum, Harry Potter, Ron și Hermione sunt prezentați unei clase numită: „The Care of Magical Creatures”. Dirigintele era un uriaș pe nume Hagrid. Chiar dacă aceste creaturi erau puternice, periculoase și imprevizibile, Hagrid le îndrăgea și îi îndemna și pe ceilalți să facă la fel. Una din aceste creaturi era o combinație ciudată între mai multe animale: „avea picioare de căprioară, coadă de cal, iar picioarele din față, aripile și capul erau de vultur. Ciocul era mare și sălbatic, iar ochii portocalii, strălucitori. Ghearele picioarelor din față erau lungi de jumătate de metru și arătau înspăimântător” (*The prisoners of Azkaban*, p 114). Această creatură poartă numele de „Hipogrif”. Iată cum îl descrie Hagrid: „primul lucru pe care trebuie să-l știți despre hipogrifi este ca sunt mândri și se simt ușor jigniți. Nu insultați niciodată un asemenea animal căci s-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l faceți. Politicos este să așteptați ca hipograful să facă prima mișcare. Mergeți spre el și faceți o plecăciune, apoi așteptați. Dacă vi se nchină și el, aveți voie să-l atingeți. Dacă nu, fugiți cât vă țin picioarele, căci ghearele lui pot lăsa urme adânci” (*Prisoner of Azkaban*, p 114-115). În

finalul cărții, Harry și prietenii lui sunt salvați de mânia lordului Voldemort de un hipogrif.

Și Christian asistă la o bătălie deosebită ce are loc în castel, între două creaturi: „un leu și un grifon erau așezați în poziție de luptă, leul câștigând în urma unei lupte frumoase” [p 31]. Conform dicționarului, grifonul este un animal jumătate leu, jumătate vultur. Observați asemănarea ?

3 - Fantoma care bântuie incinta, făcând glume.

Rowling a inventat o fantomă, Peeves - strigoiul, care bântuie prin sălile de clasă și prin dormitoarele școlii Hogwarts, făcând farse pe care le considera nostime. [p 126, p 159]. Același duh rău bântuie și prin castelul „Casa Soarelui” din cartea rosicruciană [p 33].

4 - Creaturi mitice comune celor două cărți

În *Harry Potter și Piatra Filosofală*, Rowling creează niște unicorni albi, în Pădurea Interzisă. În capitolele următoare, Harry, Ron, Hermione, Hagrid și Malfoy pornesc în elucidarea unui mister: cine omoară unicornii din Pădure [p 225-226].

În cealaltă carte Christian observa un unicorn cu un lanț auriu la gât, într-o grădină a palatului. În *Camera Secretelor*, Harry este salvat de phoenixul lui Dumbledore, Fawkes. Acest phoenix a atacat șarpele, scoțându-i ochii și permițându-i lui Harry să fugă. [318-320]. Apoi Harry a încălecat pe phoenix și au zburat spre un loc sigur [324 - 325]. În cartea alchimistă, un phoenix, pui, atacă de asemenea un șarpe, mare, alb [44-45].

5 - Ambele edificii erau înconjurate de lacuri mari ce puteau suporta corăbii grele. [p 244-247, respectiv 34].

Exemplele pot continua. Cert este că mesajul lor este unul ocult, chiar satanic, iar copiii lor le place.

Mihail Băcăuanul

Copilul în mijlocul ispitelor

(continuare din pag. 1)

Din pruncie cu copilul se poartă ca și cu un zeisor de familie: poftele lui sunt satisfăcute, dorințele îndeplinite, el e înconjurat de jucării, distracții, comodități, el nu este învățat și educat în conformitate cu regulile stricte de purtare creștină, ci i se creează condiții să se dezvolte în acea direcție în care îl poartă pornirile sale... Poate că aceasta se petrece nu în toate familiile și nu întotdeauna, însă așa se întâmplă suficient de des pentru a deveni o regulă a educației contemporane a copiilor și până și părinții care au cele mai bune intenții nu pot evita aceasta cu desăvârșire. Chiar și când părinții încearcă să-și crească copilul în severitate, rudele și vecinii se vor strădui să facă invers. Aceasta trebuie luat în considerație în educația copilului.

Devenind matur, un astfel de om e firesc că se va înconjura pe sine cu ceea spre ce a fost deprins de mic: comodități, distracții, jucării pentru mari. Viața se umple de o continuă goană după distracții, care sunt atât de lipsite de orice importanță, încât un vizitator din secolul XIX, privind emisiunile noastre televizate cele mai populare, parcurile, reclama, filmele, muzica - aproape sub orice aspect al culturii contemporane - s-ar gândi că a nimerit într-o societate de nebuni, care au pierdut orice contact cu realitatea cotidiană. În zilele noastre, dacă încercăm să ducem o viață creștină, noi trebuie să conștientizăm că lumea din jur încearcă să supună sufletul nostru ei - și în religie (aceasta se poate observa ușor în răspânditele culte care schilodesc sufletele, impunând supunere față de un „sfânt” parvenit) și în viața lumească omul se confruntă azi nu cu ispite separate, ci cu o stare de ispită permanentă, ba în chipul omniprezentei muzici de fundal, ba în chipul

Ieromonah Serafim Rose

indicațiilor și a reclamelor pe străzile orașelor. Chiar și în familie televizorul, deseori, devine un conducător tainic al casei, care dictează valorile contemporane, opiniile, gusturile.

De peste tot se aude chemarea: trăiește cu ziua de azi, desfătează-te, relaxează-te, simte-te bine. Iar subtextul este altul, mult mai întunecat: uită de Dumnezeu și orice alta viață în afară de aceasta, alungă din suflet orice teamă de Dumnezeu și cinstire a sfințeniei.

Dar ce pot face părinții pentru a-i ajuta pe copii să înfrunte ispitele lumii?... Zilnic noi trebuie să fim gata să înfruntăm influența lumii printr-o educație creștină sănătoasă. Tot ce cunoaște copilul la școală trebuie să fie controlat și corectat acasă. Nu trebuie să gândim că ceea ce îi dau copilului învățătorii este pur și simplu folositor sau neutru: căci chiar dacă el își însușește cunoștințe și îndemânări folositoare (iar cea mai mare parte a școlilor contemporane eșuează rușinos chiar și în aceasta), lui i se vor preda și multe păreri și idei greșite. Aprecierea de către copil a muzicii, istoriei, artei, filozofiei, științei și, desigur, a vieții și religiei trebuie să vină în primul rând din familie și Biserică, altminteri copilul va căpăta o educație greșită. Părinții trebuie să supravegheze ce învață copiii lor și să repare aceasta acasă, menținându-se pe o poziție sinceră și relevând numaidecât aspectul moral, care lipsește cu desăvârșire în instruirea laică.

Părinții trebuie să știe ce muzică ascultă copiii lor, ce filme privesc (ascultând și privind împreună cu ei, dacă este necesar), ce limbă aud și cu ce limbă vorbesc ei înșiși - și la toate acestea să dea o notă creștină.

În casele în care nu ajunge bărbăție pentru a arunca televizorul pe geam, acesta tre-

buie supravegheat cu asprime, urmărindu-se evitarea influenței otrăvitoare pe care o exercită chiar în casă asupra oamenilor tineri acest principal mesager al ideilor și părerilor anticreștine.

Loviturile tăioase ale lumii împotriva Ortodoxiei sunt îndreptate în primul rând asupra copiilor. Și îndată ce la copil s-a format o atitudine greșită, problema educării lui în spirit creștin devine de două ori mai anevoioasă.

Cultul personalității ce ni se impune, relaxarea, indiferentismul, desfătarea, refuzul celui mai neînsemnat gând despre lumea de dincolo - sunt diverse forme ale implantării ateismului. Cunoscând ce anume vrea lumea să facă cu noi, noi trebuie să ne împotrivim. Dar vai, dacă urmărești viața familiilor ortodoxe în lumea de azi și pe urmă cum perpetuează ei Ortodoxia lor, se creează impresia că această luptă cu lumea mult mai des este pierdută, decât câștigată...

Și totuși nu trebuie să vedem lumea din jur ca pe un rău absolut. Noi trebuie să fim destul de înțelepți, ca să folosim în scopurile noastre tot ce e pozitiv în ea. Multe din cele care, la prima vedere, nu au nici o atribuție la Ortodoxie, pot fi folosite în interesele educației ortodoxe.

Copilul care de mic este deprins cu muzica clasică, care s-a dezvoltat sub influența ei, nu este supus ispitei ritmului brutal al rockului, pseudomuzicii contemporane, în măsura în care sunt supuși cei care au crescut fără nici o educație muzicală. O bună educație muzicală, după cuvintele stareților de la mânăstirea Optina, curăță sufletul și-l pregătesc pentru primirea impresiilor duhovnicești.

Copilul deprins cu literatura bună, drama, poezia, care a simțit influența ei asupra sufletului, care a primit o satisfacție autentică, nu va deveni un adept irațional al televiziunii moderne și al romanelor ieftine, care pustiesc sufletul și îl abat de la calea creștină.

Copilul care s-a învățat să vadă frumusețea

picturii și sculpturii clasice, nu se ademențe ușor de pervertita artă contemporană, nu va fi atras de producțiile dezgustătoare ale reclamei și cu atât mai mult ale pornografiei. Copilul care știe câte ceva despre istoria lumii, și mai ales despre cea creștină, despre aceea cum au trăit și au gândit oamenii, prin ce hățișuri au trecut îndepărtându-se de Dumnezeu și poruncile Lui, și ce viață minunată și demnă au dus atunci când l-au fost credincioși Lui, va putea judeca corect despre viața și filozofia timpului nostru și nu-i va urma orbește pe „învățătorii” veacului acestuia.

Una din problemele care stau astăzi în fața instruirii școlare constă în faptul că copiilor nu li se mai cultivă simțul istoriei. Acesta este un lucru periculos și fatal - a-l lipsi pe copil de memoria istorică. Aceasta înseamnă că el devine lipsit de posibilitatea de a lua pildă de la oamenii care au trăit în trecut. Dar istoria, în esență, se repetă continuu. Atunci când dumneavoastră observați aceasta doriți să aflați cum își rezolvau oamenii problemele lor, ce s-a întâmplat cu cei care s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu și cu cei care își schimbau viața lor, oferindu-ne nouă o pildă strălucită.

Simțul istoriei e foarte important și el trebuie cultivat în copii. În general, un om care cunoaște bine cele mai bune roade ale culturii laice, care în țările creștine aproape întotdeauna are un răsunset religios, creștin, capătă mai multe posibilități să ducă o viață ortodoxă laborioasă, decât cel care s-a convertit la Ortodoxie cunoscând doar cultura care este la modă astăzi.

Anume de aceea în lupta noastră împotriva duhului lumii acesteia noi putem și trebuie să folosim ceea ce poate să ofere lumea mai bun, ca să mergem mai departe de acest mai bun; tot ce este mai bun în lume, dacă numai ne ajunge înțelepciune ca să vedem aceasta, indică spre Dumnezeu și Ortodoxie.

Binele fără Dumnezeu

Teme(r)u

Vera Liubovici

1. Știți că până la urmă credința face față și nemiloasei logici însușite de sfinți. Iată un exemplu: Ce bine a făcut omul fără Dumnezeu care să dăinuiască? Ba vedem că cei care nu au dorit înveșnicirea pe pământ, aceștia s-au *trezit* cu sfinte moaște, iar numele le este pururea pomenit. Toate numele ce rămân se leagă de Dumnezeu, altfel se prăpădesc după un oarecare interval de timp.

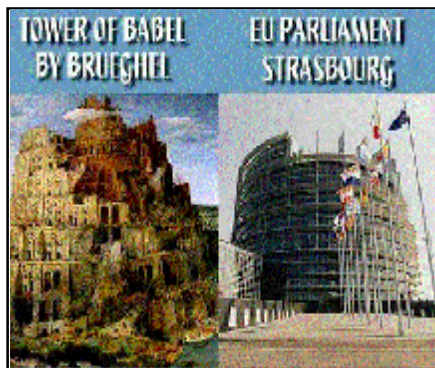
2. Știți că votul democratic și condiția jumătate + 1 a creat nenumărate drame? Nu știm de unde vine regula lui jumătate + 1, dar aceasta reprezintă majoritatea, turma cea mare, care contravine spuselor lui Hristos „Nu te teme turmă mică”. Acest + 1 a creat adevărate drame, nu numai în rândul intelectualilor care s-au trezit minoritari, ci chiar oricărui om care a născut întrebări serioase. Să ne amintim de *minoritarul* Moromete, acela care nu putea intra în *majoritatea* celor ce se supuneau vremurilor.

Umanismul acesta este mai păcătos decât adorarea zeilor. (Argument: zeii adorați erau totuși niște ființe din alt plan - draci - dar nu oameni. Astăzi umanismul îl pune pe om în locul lui Dumnezeu.

Dar să ne întorcem la majoritatea care hotărăște. Știți că au fost Sinoade unde un singur părinte, luminat de Duhul Sfânt, a schimbat toate hotărârile majorității. Dumnezeu nu se lasă batjocorit!

3. Știți că este o plantă cu floare albă și miez roșu? Cândva mijlocul inflorescenței era roșu intens, dar acum este aproape invizibil. Bătrânii ziceau că se chema „rușinea fetei” și că atunci când roșul din floare va pieri, va veni sfârșitul. Superstiții, veți spune. Chiar căutați persoane care se mai înroșesc la față de sfiiciune, nu de nervi, că eu de mult nu am mai văzut.

Mi-am amintit unde s-a petrecut prima rușinare din viața mea: într-un oraș unde nu mă

cunoștea nimeni. Am spus ce am vrut, nu ce era adevărat, am făcut ce nu aș fi făcut lângă *ai mei*. Iată cum *dezrădăcinarea*, urmare a școlilor comuniste făcea tineretul fără rușine. Nu mai era în satul lui alături de mama, de tata, de rude, care să-l vadă beat, mincinos, hoț, etc. și dacă era vădit de acestea se muta lesne în alt oraș mare, în care i se pierdea ușor identitatea.

4. Știți care-i altă bubă comunistă? Datu' cu părerea. Pe vremea lui Ceaușescu (să știți că în nebunia lui a fost bine intenționat față de poporul român, ca și Hitler față de poporul german - bine fără Dumnezeu, desigur) tot omul de 14 ani trebuia să meargă la liceu, după care primea diplomă. Apoi, dacă avea *origine sănătoasă*, făcea și o facultate și iar primea diplomă. În baza acestor diplome, mai multe sau mai puține, mai mici sau mai mari, tot omul se simțea îndreptățit să-și dea cu părerea în orice domeniu. Încercați într-o sală de așteptare să întrebați ce să luați pentru migrenă; veți primi rapid *rețete* de la... femeia de serviciu, secretară, ș.a.

Acum e și mai interesant: ai bani, îți dai cu părerea în orice domeniu și mai ești și aplaudat; vezi *enciclopediile* numite Jiji Becali și Mărean VanGhelie.

O rugăciune pentru copii

Alcătuită de episcopul Nicolae Velimirovici

O, Atotbunule Domn Iisus Hristos, Carele ai fost cândva Însuți prunc și Care Îi iubeai și-i binecuvântai pe copii, ai milă de copiii timpului nostru și îi binecuvintază și îi mântuiește - așa încât copiii nebotezați să fie botezați, iar cei botezați să fie întăriți în credința lor în Tine, Tu Cel Ce ești Adevărul cel veșnic, precum și în dragostea lor pentru Tine, Cel Ce ești Dragostea nemărginită.

Mântuiește, o, Doamne, pe acei copii ai căror părinți necredincioși sunt loviți de ateism și îndreptează-i către Tine, singurul lor Mântuitor și mântuirea sufletelor lor.

Mântuiește, o, Atotsmeritul Doamne, și pe acei copii pe care dascălii cei răi, fără Dumnezeu și fără suflet, îi înstrăinează de Tine, Creatorul lor, vrând a-i preschimba într-o haită de câini.

Mântuiește, o, Doamne, și pe acei copii al căror suflet curat este pângărit de toată imoralitatea de pe străzi, din teatre și de la televiziune - mântuiește-i de necurăția străzilor și teatrelor și de orice altă necurăție.

Mântuiește, o, Atotmilostive Doamne, și pe acei copii care sunt orfani și care au căzut în mâinile unor paznici plini de cruzime, ori ai unor părinți vitregi și răi, sau de cei care ar trebui să-i crească și nu o fac - mântuiește-i de ascultarea cuvintelor blasfemeitoare și de vederea unor fapt urâte.

Mântuiește, o, Fiule a lui Dumnezeu, pe fiii fiilor oamenilor, pe care lumea îi trage încoace și încolo în numeroase treburi și ocupații fizice ori intelectuale, fără a le oferi vreo pregătire în sfânta Ta lege, oferindu-le gândurile cele bune, întru adevăr și milă și în toate faptele bunătății și credincioșiei.

Ajută-i pe copiii acestui veac, o, Atotputernicule, astfel încât aceștia să poată crește și maturiza întru filiația divină și cetățenia cerească, spre veșnica lor mântuire și spre slava numelui Tău. Amin.

Lupta pentru credință, Ed. Rotonda, Pitești, 2009, pag. 49.

CUVÂNT CĂTRE TINERI al Sfântului Vasile cel Mare

Cum pot întrebuința cu folos literatura scriitorilor eleni

I

Multe sunt, copiilor, pricinile care mă îndeamnă să vă vorbesc despre lucrurile pe care le socot cele mai bune și le cred a vă fi de folos de le veți urma. Vârsta pe care o am, multele încercări prin care am trecut și participarea din destul și la bucuriile și la neplăcerile vieții, dascăli în multe privințe, m-au făcut să am experiența lucrurilor omenești, așa că sunt în stare să arăt și celor care acum își încep viața care-i cea mai bună cale.

Prin înrudirea de sânge, sunt pentru voi îndată după cei ce v-au născut și vă iubesc tot atât de mult ca și părinții voștri. Și, dacă cumva mă înșel în privința voastră, cred că, uitându-vă la mine, nu veți dori părinții, iar dacă veți primi cu plăcere cele ce vă voi spune, veți face parte din ceata a doua a celor lăudați de Hesiod¹; iar dacă nu, n-am să vă spun ceva neplăcut, ci am să vă rog să vă amintiți de versurile în care acela spune:

„Cel mai bun este omul care, prin el însuși, știe ce trebuie să facă;
Bun este și acela care urmează celor spuse de alții;
Dar cel care nu-i în stare nici de una, nici de alta, în toate-i nefolositor”².

(*va urma*)

**Selecție făcută de Ed. Arhiepiscopiei
Sucevei și Rădăuților, Suceava, 2009**

¹ Hesiod, poet grec (sec. VIII î.d.Hr.), autorul poemelor didactice *Lucrări și zile* și *Teogonia*.

² *Lucrări și zile*, pp. 293-297.

Foto: S. Aroneț

